

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2001 predbežne prerokoval podnet JUDr. P. D., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. K. Ž., L. L., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Národnej rady Slovenskej republiky zo dňa 22. septembra 2000 číslo 1048 a takto

r o z h o d o l :

Podnet JUDr. P. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

JUDr. P. D., bytom Ž., (ďalej len „navrhovateľ“), podnetom doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. novembra 2000 namietol porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 až 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) zo dňa 22. septembra 2000 číslo 1048.

K porušeniu uvedených základných práv malo dôjsť tak, že národná rada odvolala navrhovateľa z funkcie sudcu, pričom vychádzala z právoplatného rozsudku cudzieho štátu (vec sp. zn. 12 To 232/2000 Krajského súdu v P., v Českej republike),

ktorým bol navrhovateľ odsúdený za úmyselný trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý aj vykonal. Rozhodnutiu národnej rady malo podľa navrhovateľa predchádzať súdne konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v ktorom by sa uznal tento rozsudok aj na území Slovenskej republiky. Ak toto konanie nepredchádzalo, došlo k porušeniu práv navrhovateľa.

II.

Podľa čl. 147 ústavy národná rada sudcu odvolá na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku pre úmyselný trestný čin. Citovaný článok ústavy nevyžaduje ani nepredpokladá, aby taký rozsudok bol vynesенý tuzemským súdom alebo aby taký rozsudok cudzieho štátu bol na účely odvolávania sudcu z funkcie uznaný niektorým štátnym orgánom na území Slovenskej republiky, tak ako je to v prípade uznania rozsudku podľa § 384a Trestného poriadku.

V zmysle § 384a Trestného poriadku ak má byť podľa vyhlásenej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vykonaný rozsudok cudzozemského súdu v trestnej veci, predloží ministerstvo spravodlivosti vec najvyššiemu súdu s návrhom, aby rozhodol o uznaní rozhodnutia cudzozemského súdu na území Slovenskej republiky. Najvyšší súd rozhodne o návrhu po vypočutí generálneho prokurátora rozsudkom. V slovenskom právnom poriadku už neexistuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo inému štátnemu orgánu než ministerstvu spravodlivosti predložiť takýto návrh na najvyšší súd.

Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku súčasne vyplýva, že národná rada nie je oprávnená predložiť rozsudok cudzozemského súdu v trestnej veci na jeho uznanie najvyššiemu súdu. Preto nebolo možné, aby rozhodovaniu národnej rady o odvolaní navrhovateľa z funkcie sudcu predchádzalo súdne konanie o uznaní rozsudku v jeho trestnej veci.

Z čl. 147 ústavy vyplýva, že národná rada odvolaním navrhovateľa z funkcie sudcu uplatnila len svoje ústavné oprávnenie (a ústavnú povinnosť). Národná rada

nemohla konať tak, ako to uvádza navrhovateľ, pretože na taký postup ju neoprávňuje žiadne ustanovenie ústavy ani zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Národná rada nemohla, ako sa nazdáva navrhovateľ, § 384a Trestného poriadku použiť ani analogicky, pretože analogické použitie tohto ustanovenia by sa muselo vzťahovať na predpoklady výkonu uloženého trestu, čo v danom prípade neprichádzalo do úvahy, lebo národná rada rozhodovala o zániku funkcie sudcu, a nie o vykonaní trestu. Národná rada navyše nie je orgánom, ktorý by disponoval oprávneniami alebo povinnosťami pri výkone trestov uložených v trestnom konaní, a preto nemožno uvažovať o analogickom použití Trestného poriadku, ktorý upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní.

Ústavný súd preto dospel k názoru, že nie je daná žiadna spojitosť medzi rozhodnutím národnej rady číslo 1048 z 22. septembra 2000, ktorým bol navrhovateľ odvolaný z funkcie sudcu, a porušením niektorého zo základných práv vyplývajúcich z čl. 46 až 50 ústavy. Z neexistencie tejto príčinnej súvislosti ústavný súd stabilne vyvodzuje zjavnú neopodstatnenosť podnetov na začatie konania (II. ÚS 70/99, I. ÚS 24/98).

Na základe týchto záverov ústavný súd podnet navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov odmietol ako zjavne neopodstatnený.